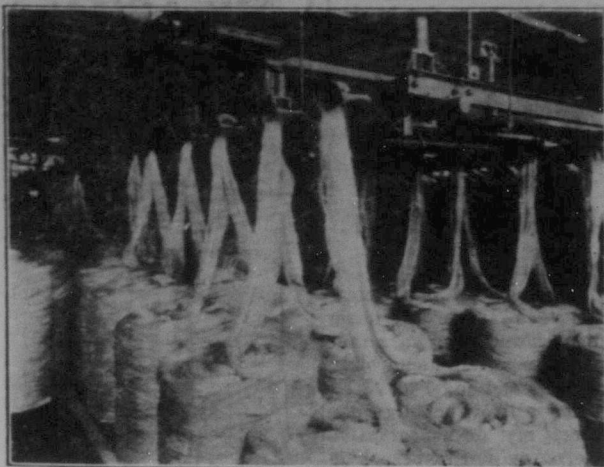

Där bindgarnet tillverkas.

När man besöker International Harvester Company of Canada's bindgarnsfabrik i garna hava en sammanlagd Hamilton, Ont. varest 350 längd av 16.000.000.000, fot manliga och kvinnliga arbete och om man beräknar att det re äro sysselsatta, blir man åtgår 2 fot bindgarn till varje förvirrad av att höra det oavbrutna väsen som kammnings-, man förvandlar foten till mil, na frambringa. Men säkerligen måste de hållas i ständig rörelse för att kunna framställa de 15.000 ton bindgarn som här framställs pr. år. Om fabriken storlek kan man göra sig en föreställning när man ser ovanstående bilder o. hör att golvytan är 350.000 kvadratfot. Bäst får man en föreställning om tillverknin-

garna storlek om man betänker att dessa 30.000.000 pund bindgarn har en sammanlagd längd av 16.000.000.000, fot och om man beräknar att det re äro sysselsatta, blir man åtgår 2 fot bindgarn till varje förvirrad av att höra det oavbrutna väsen som kammnings-, man förvandlar foten till mil, na frambringa. Men säkerligen måste de hållas i ständig rörelse för att kunna framställa de 15.000 ton bindgarn som här framställs pr. år. Om fabriken storlek kan man göra sig en föreställning när man ser ovanstående bilder o. hör att golvytan är 350.000 kvadratfot. Bäst får man en föreställning om tillverknin-

garna storlek om man betänker att dessa 30.000.000 pund bindgarn har en sammanlagd längd av 16.000.000.000, fot och om man beräknar att det re äro sysselsatta, blir man åtgår 2 fot bindgarn till varje förvirrad av att höra det oavbrutna väsen som kammnings-, man förvandlar foten till mil, na frambringa. Men säkerligen måste de hållas i ständig rörelse för att kunna framställa de 15.000 ton bindgarn som här framställs pr. år. Om fabriken storlek kan man göra sig en föreställning när man ser ovanstående bilder o. hör att golvytan är 350.000 kvadratfot. Bäst får man en föreställning om tillverknin-

Rik, vacker ung änka. Ägarinna till större egendom, önskar i äktenskapligt syfte stifta bekantskap med trevlig, förmögen man.

Hon fick naturligtvis en massa svar och flera av de herrar som besvarat annonsen kommo till gården — var efter de spårlöst försvunna.

En del av dem hade släktingar, vilka efterlyste de försvunna, men det märklige var, att dessa nästan aldrig omtalade varthän de reste, när de reste till La Porte. Orsaken fick man erfara senare. Endast i ett par fall lyckades man spåra de försvunna till platsen. Detta var fallet med en norrman, Oluf Jensen, som hade berättat, att han skulle resa till La Porte för att gifta sig med en änka, som han hade känt genom anrons. Belle Guinness förklarade vid anmodan, att detta var riktigt. Hon hade också väntat honom, men han kom inte. En äldre man från Wisconsin försvann också från La Porte, där Mrs. Guinness granar hade sett honom promenera i hennes sällskap. Hon förklarade, att mannen hade varit där, men att han hade rest igen.

Belle Guinness — en kvinnlig Blåskagg.

För kort tid sedan meddelade ett telegram från Los Angeles, att man där skulle ha påträffat Belle Guinness, som under tjugotre år varit eftersökt av polisen för en rad mord, förövade mellan 1903 och 1908. Om identiteten kan fastslås, vilket nog kan vara problematiskt efter så många år, avslutas härmed en av världens märkligaste kriminalhistorier.

Belle Guinness föddes 1866 i Norge och kom till Amerika innan hon var tjugårig. Någon skönhet var hon inte. Hon blev tidigt mycket fet, hade grova drag, tjocka armar och stora händer, svart, stripigt hår och bruna ögon. Trots detta tjuvade hon till flera män, vilka friade till henne och — sedermera mördades.

Trettiotvå år gammal gifte hon sig med en dansk, Mads Sørensen, som hon senare lät livförsäkra för 30.000 kr. De hade då varit gifta i sex år. Strax efter det livsförsäkringen tagits avled mannen hastigt. Dödsattesten lød på hjärtslag, men det är ej orimligt anaga, att hustrun hade sin hand med i spelet, som inbragte henne en liten förmögenhet. Denna var dock icke tillräcklig för henne. Hon placerade den i egendom och hade den sällsynta "turen" att dessa nedbrunno, vilket återigen ökade hennes förmögenhet — på bekostnad av försäkringsbolagen.

Då hon tyckte att förmögenheten hade blivit stor nog, inköpte hon en egendom i La Porte, Indiana, och året därpå — 1903 — gifte hon sig med en änkeman Peter Simonson Guinness, som var försäkrad för 12.000 kr. Även han dog strax efter bröllopet. Hustrun förklarade hur det gick till:

"Min man kom hem och tog sin rock i köket. Därefter

bojde han sig ned för att ta av galoscherna. På en hylla alldeles ovanför honom stod en köttkvarn, som föll ned och slog honom i bakhuvudet. Han avled fyra timmar därefter."

Polismyndigheterna satte tro till historien och försäkringsbolaget betalade. Någon tid därefter kunde man i flera amerikanska tidningar läsa följande annons, författad av Belle Guinness:

Rik, vacker ung änka. Ägarinna till större egendom, önskar i äktenskapligt syfte stifta bekantskap med trevlig, förmögen man.

Hon fick naturligtvis en massa svar och flera av de herrar som besvarat annonsen kommo till gården — var efter de spårlöst försvunna.

En del av dem hade släktingar, vilka efterlyste de försvunna, men det märklige var, att dessa nästan aldrig omtalade varthän de reste, när de reste till La Porte. Orsaken fick man erfara senare. Endast i ett par fall lyckades man spåra de försvunna till platsen. Detta var fallet med en norrman, Oluf Jensen, som hade berättat, att han skulle resa till La Porte för att gifta sig med en änka, som han hade känt genom anrons. Belle Guinness förklarade vid anmodan, att detta var riktigt. Hon hade också väntat honom, men han kom inte. En äldre man från Wisconsin försvann också från La Porte, där Mrs. Guinness granar hade sett honom promenera i hennes sällskap. Hon förklarade, att mannen hade varit där, men att han hade rest igen.

Språk och kultur.

Forts. från sid. 2.

göra? Han hade ju inget krigsfolk där. Kan man undra på att han icke ville kasta bort sitt krigsfolk genom att försöka slåss med övriga krigsfolk? Dessutom fanns det andra utvägar för honom att rädda sitt land. Och med aldrig sviktande pliktänsla grep han sig verket an att rädda fäderneslandet. Återigen syns det, som om hans bemödanden skulle krönas med förvånande framgång. Men nu var förträderiet framme igen, och av Karl den tolfte klokt uttänkta planer blev ingenting.

Hans läge blev mer och mer kritiskt — till slut så kritiskt, att konungen måste våga allt på ett förtvivlat motståndsförsök. Han lopp omkring bland sina män och lovade göra dem alla till kaptener och överstar, om de ville stå honom bi en enda gång till. Men hans män tänkte på sig själva i stället för att tänka på fäderneslandet. Med några få trogna till sitt förfogande visste konungen intet bättre råd än att sälja sig och sitt fädernesland så dyrt som möjligt och åtminstone med sin död förtjena eftervärldens beundran. Vad tycka våra kritici, att han skulle hava gjort? Tilläventyrs skjutat sig en kula genom pannan. Jo, tyckena äro delade, men saken är den, att de som klandra icke voro med, ej heller komma

de någonsin att vara med om någonting hälften så ärofullt. Och nu kommer det märklige. Samma öde — eller värddiga gudomliga makt, som ställde sig så obönhörlig mot Karl den tolfte senare förtroget, har på ett makalöst sätt straffat svenskarne för deras förräderi. Försynen gav svenskarne till motståndare en pojkslyngel, lika okynnig som Karl den tolfte var i pojkarne. Hon tillät, att denne pojkslyngel klädde svenskarne den enda gången efter den andra; och därvid använde han samma taktik, som svenskarne vid Bender hade förmått att antaga vara Belle Guinness, vända, men som hade kunnat föra till ett lyckligt resultat under en sådan ledare som Karl den tolfte. Tordenskjöld hade säkerligen hört talas om "kalabaliken" och synes hava resonerat så här: "Naa, vil I, så vil jeg!" Och så bevisade han, att Karl den tolfte taktik i alla fall var den

av de hemska fynden, och människorna valfärdade dit raskande nyheten, att ma-

VET NI?

1. Att då Ni sänder penningar hem genom
CANADIAN NATIONAL EXPRESS

är Edert kvitto garanterat av staten, som äger Canadian National Railways.

2. Penningarne utbetalas i dollars eller i Edert lands valuta, direkt till adressaten.

3. Ett kvitto på Edra penningar, undertecknat av mottagaren i Edert hemland, återsändes till Eder för att visa, att penningarne utbetalats till rätt person.

För erhållande av ytterligare upplysningar torde Ni tillskriva:

W. H. BRYCE, Manager
Money Order Dept.
Canadian National Express,
355 McGill Street, Montreal.

funnit ett aktstycke, som giver vid handen, att Karl den tolfte vid tiden för sin död stod i begrepp att sluta en förmånlig fred med Ryssland, vilket dock förhindrades på så sätt, att en förrädare sörjde för att en lönnmördare kula ändade den tappre konungens liv. Det där är ruskiga gaker. Vartill skola de tjäna: till att dämpa vår fosterlandskärlek? Nej, därtill, att vi i helig vrede föresätta oss att hämnas den skymf, som vederfarits vårt fädernesland.

Karl den tolfte förstod ögonblickets värde. I varje enskild människas liv gives det ögonblick, som kräva handling — stundom oförvägen handling. Även mitt liv har ett dylikt ögonblick att uppvisa. En smula oförvägenhet, och jag hade kunnat rädda min heder, rädda mitt anseende, rädda mitt livs lycka. Men jag tänkte: "Naa, nu skall jag vara förståndig, det går icke an nu, jag skall vänta på bättre tillfälle." Ett bättre tillfälle fick jag aldrig, och ehuru jag sedan varit oförvägen många gånger, hjälpte det icke, ty det var för sent. Följaktligen har jag tillbragt mitt liv i elände, synbarligen därför, att jag velat vara "beskedlig" under det ögonblicket krävde mantamad och handling.

Sådana ögonblick ha kommit till oss även som ett svenskamerikansk folk. Jag påminner mig ett dylikt ögonblick i den fordom förhoppningsfulla svenskbygden Lindsborg i Kansas. Man firade en av sina beryktade fester, och statens guvernör var inbjuden — en f. d. tidningsman och en fanatisk och dumdryg hundraprocentare. Tanken på att svenskarne vågade nyttja, älska och värda sitt fädernespråk var för mycket för honom. Han såg sig förärligen att komma med en ofentlig förörlämpning mot de hederliga svenskarne. Det blev ett pinsamt uppträde. Den som förde ordet för svenskarne, sade ett par ord, som göra honom heder, men så var det andra, som sade: "Naa, nu ska vi vara beskedliga!" Och så gick man miste om ett tillfälle att slå ett slag för svenskheten — ett tillfälle, som nog icke återkommer, även om man söker därefter med tårar.

J. B. Linderholm.